08/07/2026

Ο Μητροπολίτης Σελευκείας στην πανηγυρίζουσα Ι.Μ. Διονυσίου Αγίου Όρους

/ Αγιορείτικα

Στα πλαίσια της επίσκεψής του στην πανηγυρίζουσα Ιερά Πατριαρχική και Σταυροπηγιακή Μονή Διονυσίου Αγίου Όρους, στις 7 Ιουλίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σελευκείας κ. Θεόδωρος απηύθυνε προσφώνηση στη μοναστηριακή τράπεζα.

Παρακάτω η προσφώνηση:

Χάριτι θείᾳ καί εὐδοκίᾳ τοῦ Τρισαγίου Θεοῦ, ἱστάμενος σήμερον ἐνώπιον ὑμῶν κατά τήν εὔσημον ταύτην ἡμέραν, κατακλύζομαι ὑπό πλημμυρίδος αἰσθημάτων ἱερᾶς συγκινήσεως καί ἀνεκλαλήτου πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως, ὡς συνδαιτημών τῆς ἱερᾶς καί πνευματικῆς ταύτης εὐωχίας. Ἡ χαρά αὕτη δέν πηγάζει μόνον ἐκ τῆς συμμετοχῆς εἰς μίαν λαμπράν πανήγυριν, ἀλλά πρωτίστως ἐκ τῆς συνειδήσεως ὅτι

εὑρισκόμεθα εἰς τό περιβόλαιον τῆς Παναγίας, εἰς τό ἱερόν τοῦτο καταφύγιον τῆς προσευχῆς, τῆς μετανοίας καί τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας.

Ἐν πρώτοις, εὐγνωμόνως εὐχαριστῶ τόν προσκυνητόν Αὐθέντην καί Δεσπότην ὅλων ἡμῶν, τήν Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότητα, τόν Οἰκουμενικόν ἡμῶν Πατριάρχην κ.κ. Βαρθολομαῖον, τόν Ποιμενάρχην τοῦ Ἁγιωνύμου Ὄρους, διά τήν κανονικήν ἄδειαν καί εὐλογίαν πρός συμμετοχήν, κατόπιν τῆς ὑμετέρας τιμητικῆς προσκλήσεως, Ἅγιε Καθηγούμενε, εἰς τάς ἐνταῦθα πανηγύρεις, τοῦ Ὁποίου τάς ὁλοθέρμους πατρικάς εὐχάς, τήν ἀνύστακτον μέριμναν, τήν βαθεῖαν στοργήν καί τήν πατριαρχικήν εὐλογίαν κομίζω πρός ἅπαντας ὑμᾶς, ὡς δρόσον ἐωθινήν καί μυρίπνοον. Ὁ σεπτός ἡμῶν Προκαθήμενος νοερῶς συμπαρίσταται καί συμπροσεύχεται μεθ’ ἡμῶν κατά τήν πανηγυρικήν ταύτην ἡμέραν, εὐλογῶν τάς ἀσκητικάς ὑμῶν προσπαθείας καί δεόμενος ὑπέρ τῆς κατά Θεόν προκοπῆς τῆς τε σεβασμίας ὑμῶν Μονῆς καί ἑνός ἑκάστου ὑμῶν.

Συνήγαγεν οὖν ἡμᾶς ἅπαντας σήμερον ἐπί τό αὐτό, ὡς εὐλογημένην πνευματικήν χορείαν, ἡ πάνσεπτος, λαμπρά καί κοσμοχαρμόσυνος ἑορτή τοῦ Γενεσίου τοῦ Τιμίου, Ἐνδόξου, Προφήτου, Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Πανηγυρίζομεν τήν ἀνατολήν τοῦ ὑπερλάμπρου καί φωτοφόρου ἑωσφόρου ἀστέρος, ὁ ὁποῖος, ὡς χρυσοφαής καί οὐρανομήκης αὐγή, διαλύει τά σκότη τῆς ἀγνωσίας καί προμηνύει τήν ἔλευσιν τοῦ Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης. Ὁ «μείζων ἐν γεννητοῖς γυναικῶν», ἡ ἀκατάβλητος «φωνή τοῦ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ», ὁ «ἔνσαρκος ἄγγελος» καί «οὐράνιος ἄνθρωπος», ἔρχεται εἰς τόν κόσμον διά νά προετοιμάσῃ τάς ὁδούς τοῦ Κυρίου, ὡς μαρτυρεῖ ὁ ἱερός εὐαγγελιστής: «καί σύ, παιδίον, προφήτης Ὑψίστου κληθήσῃ· προπορεύσῃ γάρ πρό προσώπου Κυρίου ἑτοιμάσαι ὁδούς αὐτοῦ» (Λουκ. 1:76).

Ὁ Πρόδρομος ἀποτελεῖ τό ἀκραιφνές ἱερόν μεθόριον μεταξύ Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης, τό πλήρωμα τοῦ νόμου καί τῶν προφητῶν, καί τήν ἀπαρχήν τῆς χάριτος. Διά τοῦ βίου του, τῆς ἀσκήσεως, τῆς ταπεινώσεως καί τοῦ μαρτυρίου του, ὁ Πρόδρομος, γίνεται διαχρονικῶς ὁ ζῶν τύπος παντός γνησίου μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος δέν ζητεῖ νά προβληθῇ, ἀλλά νά φανερωθῇ ὁ Χριστός.

Εἶναι ἄκρως συμβολικόν καί οὐσιαστικόν τό γεγονός ὅτι τό Ἅγιον Ὄρος καί δή ἡ ὑμετέρα Ἱερά Μονή τιμᾷ μεγαλειωδῶς τόν Τίμιον Πρόδρομον, διότι ἐκεῖνος καθίσταται τό διαχρονικόν, ἀξεπέραστον ἀρχέτυπον τοῦ «ἀγγελομιμήτου» (Εὐσταθίου Θεσσαλονίκης, Ἐπίσκεψις βίου μοναχικοῦ ἐπί διορθώσει τῶν περί αὐτόν, 1, PG 135, 736C)
πολιτεύματος τῶν μοναχῶν.

Τί ἄλλο εἶναι ἡ Ἁγιορειτική πολιτεία εἰ μή εἷς μυστικός λειμών, ὅπου ἀνθεῖ ἡ διαρκής, ζῶσα ἐπιβεβαίωσις τοῦ προδρομικοῦ ἤθους; Ἡ προσευχητική ἀποστολή τοῦ μοναχοῦ ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ, ἑνός κόσμου κλυδωνιζομένου ὑπό μυρίων ψυχοκλόνων δεινῶν, συγχύσεων, διχοστασιῶν, πολέμων καί ἠθικῆς καταπτώσεως, παραμένει οὐσιώδης καί σωτήριος. Οἱ ἄνθρωποι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, διψῶντες

εἰς τήν ἄνυδρον ἔρημον τῆς ἐκκοσμικεύσεως, ἀποζητοῦν ἀπεγνωσμένως θεοδώρητα σημεῖα ἀναφορᾶς, τόπους ψυχοτρόφου παρηγορίας καί ἀκλυδώνιστον λιμένα γαλήνης διά νά ἀναπαύσουν τάς τεθλιμμένας καί κεκοπιακυίας ψυχάς των.

Ἡ πανσθενουργός ἀδιάλειπτος προσευχή, τό ἔργον τῆς ὁποίας ἐπιτελεῖται ἐν τῇ σιωπῇ τοῦ Ἅθω, εἶναι τό ἰσχυρότερον στήριγμα τῆς ταλαιπώρου ἀνθρωπότητος. Αὕτη ἡ ἐσωτερική μυστιπόλος βοή τῆς καρδίας διατρέχει τούς αἰῶνας ὡς χρυσοῦν καί ἀδιάρρηκτον νῆμα πού ἑνώνει τόν ἄνθρωπον μέ τόν Δημιουργόν του. Ἤδη κατά τόν 5ον π.Χ. αἰῶνα ὁ τραγικός ποιητής Αἰσχύλος, εἰς τό ἔργον του Ἀγαμέμνων, ποιεῖ ἀναφοράν εἰς τήν προσευχήν· «θεοῖς μέν αὖθις προσεύξομαι» (317).

Ἡ προσευχή ἐσήμαινε τήν εὐχαριστίαν καί τήν παράκλησιν πρός τό θεῖον. Ὁδεύοντες, παραλλήλως, πρός τήν ἐποχήν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης συναντῶμεν τόν προφητάνακτα Δαβίδ νά ἵσταται παρακαλῶν τόν Θεόν νά εἰσακούσῃ τήν προσευχήν του· «Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τήν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου» (Ψαλμ. 142:1). Φθάνοντες εἰς τήν Καινήν Διαθήκην, αὐτός ὁ Κύριος ἡμῶν προσεύχεται πρός τόν Θεόν Πατέρα Του πρό τῆς συλλήψεώς Του εἰς τό Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν (Ματθ. 26:36-44, Μάρκ. 14:32-39, Λουκ. 22:46), παραδίδων εἰς ἡμᾶς τό τέλειον ὑπόδειγμα τῆς πρός τόν Ὕψιστον Θεόν ἀναφορᾶς.

Ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἄχρι τῆς σήμερον, ἡ προσευχή παραμένει ἡ ἀδιάκοπος ἀναπνοή ἑκάστου ἀνθρώπου, ἡ γέφυρα κοινωνίας μεταξύ κτιστοῦ καί Ἀκτίστου.

Εἰς τήν ἰδικήν μας ἐποχήν, ὁ ὅσιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης, προσευχόμενος

ἀδιαλείπτως καί ἀκαταπαύστως, ἐμνημόνευε πάντα ἄνθρωπον ἐν ἀνάγκῃ ἄνευ διακρίσεων: τούς ἀσθενεῖς, τούς πτωχούς, τούς ταλαιπωρημένους, τούς φυλακισμένους, τούς ἐξαρτημένους, τούς ἐγκληματίας, τούς κακοποιημένους, τούς τεθλιμμένους (Ἱερομονάχου Ἰσαάκ, Βίος Γέροντος Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου, Ἅγιον Ὄρος 2004, σσ. 510- 512). Ὁ ὅσιος Πατήρ ηὔχετο ὑπέρ τῆς σωτηρίας ὅλων, μή μεριμνῶν ὑπέρ ἑαυτοῦ, διότι ἡ προσευχή δέν γίνεται μόνον δι’ ἡμᾶς, ἀλλά διά κάθε ἄνθρωπον, δι’ ὅλην τήν Κτίσιν. Δῆλον ὅτι ἡ καρδία τοῦ ἁγίου πλατύνεται εἰς τήν διάστασιν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, χωροῦσα ἐντός της τόν πόνον ἁπάσης τῆς οἰκουμένης.

Καί αὕτη ἡ ἀποστολή ἐπιβεβαιοῖ τόν λόγον τοῦ ἀποστόλου Παύλου «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε» (Α΄ Θεσ. 5:17). Ὁ μοναχός, ὡς θεοπνεύστως διδάσκει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης, ὁ τῆς Κλίμακος συγγραφεύς, εἶναι «τάξις καί κατάστασις ἀσωμάτων ἐν σώματι ὑλικῷ καί ρυπαρῷ ἐκτελουμένη [...], βία φύσεως διηνεκής καί φυλακή αἰσθήσεων ἀνελλιπής [...], ἠγνισμένον σῶμα καί κεκαθαρμένον στόμα καί πεφωτισμένος νοῦς» (Κλῖμαξ, Λόγος Α΄, Περί ἀποταγῆς, PG 88, 631-632), καί προσθέτει ὅτι «φῶς μέν μοναχοῖς ἄγγελοι, μοναχοί δέ φῶς τοῖς ἀνθρώποις» (Κλῖμαξ, Λόγος ΚΣΤ΄, Περί διακρίσεως, PG 88, 1020D). Διά τῆς προσευχῆς ὑμῶν στηρίζεται ἡ οἰκουμένη ὀλόκληρος, σεβαστοί ἀδελφοί.

Ὑμεῖς βαστάζετε τά βάρη τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ζώντων πεφορτισμένων ἀδελφῶν καί ἐλκύετε ὡς εὐεργετικήν καί οὐρανόπεμπτον βροχήν τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἐπί τήν Κτίσιν Αὐτοῦ. Εὑρισκόμεθα σήμερον εἰς τόπον ἅγιον, καθηγιασμένον δάκρυσι καί ἱδρῶσι ἀναριθμήτων ὁσίων. Ἡ γεραρά καί παλαίφατος Μονή τοῦ Ὁσίου Διονυσίου, ἀπό τῶν μέσων τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος, ὅτε ἱδρύθη ὑπό τοῦ Ὁσίου Διονυσίου τῇ συνδρομῇ δέ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Γ΄ τοῦ Κομνηνοῦ, στέκει ὡς φάρος τηλαυγής ἐπί τοῦ ἀποτόμου τούτου βράχου. Αὕτη ἡ ἰλιγγιώδης ὀρθοπλαγιά δέν εἶναι ἁπλῶς ἕνα γεωγραφικόν σημεῖον· εἶναι μία λιθίνη προσευχή, μία ὑψιτενής ἀετοφωλεά τοῦ πνεύματος ἱπταμένη μεταξύ γῆς καί οὐρανοῦ, ἥτις συμβολίζει τήν ἀδιάκοπον πνευματικήν ἀνάβασιν,
τήν κλίμακα πού ἁρμόζει τά ἐπίγεια μέ τά ἐπουράνια.

Ἐδῶ, ὡς ἀτίμητος μαργαρίτης καί ὑπερκόσμιος θησαυρός, φυλάσσεται ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ ἡ σεπτή καί θαυματουργός εἰκών τῆς Παναγίας τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου, ἐνώπιον τῆς ὁποίας –κατά τήν παράδοσιν– πρό 1400 ἐτῶν ἐψάλη τό πρῶτον ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος, ὅτε ἐκράτησε τά τείχη τῆς Βασιλευούσης ἀπόρθητα, νῦν δέ φρουρεῖ ἀκοιμήτως τήν Μονήν ὑμῶν, ἅπαν τό Ἅγιον Ὄρος καί σύμπασα τήν Κτίσιν. Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἡ Ἔφορος τοῦ Ἄθω, συγκατοικεῖ μεθ’ ὑμῶν. Πῶς θά ἠδυνάμεθα νά λησμονήσωμεν, ἀναφερόμενοι εἰς τό ἀείρροον ἱστορικόν βάθος τῆς Μονῆς, τήν μεγαλειώδη καί χριστομίμητον μορφήν τοῦ ἁγίου Νήφωνος Β΄,

Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως; Ὁ μέγας οὗτος Ἱεράρχης, καταλιπών τόν ἔνδοξον Οἰκουμενικόν Θρόνον, ἦλθεν ἐδῶ ὡς ἁπλοῦς, ἄσημος καί ταπεινός ὑποτακτικός διά νά ὑπηρετήσῃ ὡς βουρδουνάρης τῆς Μονῆς.

Ὁ ἅγιος Νήφων ἐπισφραγίζει διά τῶν τιμίων αὐτοῦ λειψάνων –τά ὁποῖα

φυλάσσονται ἐνταῦθα ὡς πολύτιμα ἀρώματα πνευματικῆς ἀμβροσίας καί ἀκηράτου ἁγιότητος– τόν ἄρρηκτον, αἰώνιον καί ὀντολογικόν δεσμόν τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καί Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Διονυσίου μετά τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καί τοῦ Κανονικοῦ Ποιμένος αὐτῆς, τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου. Ὁ δεσμός οὗτος δέν εἶναι διοικητικός, ἀλλά βαθύτατα εὐχαριστιακός, πνευματικός καί κανονικός, ἐδραιωμένος εἰς τήν αἰωνόβιον παράδοσιν τῆς ποτνίας Μητρός Ἐκκλησίας.

Σήμερον, ἄξιος συνεχιστής ταύτης τῆς μακρᾶς καί ἁγίας παραδόσεως, πηδαλιοῦχος τῆς ἱερᾶς κιβωτοῦ, ἀναδεικνύεται ὁ Πανοσιολ. Καθηγούμενος, Ἀρχιμανδρίτης κ. Πέτρος Διονυσιάτης. Ἡ παρουσία σας, Ἅγιε Καθηγούμενε, ἀποτελεῖ ἕνα φωτοπάροχον καί ἁπλανῆ ὁδηγόν, ἕνα πρότυπον ἀσκητικῆς βιοτῆς καί φιλοστόργου πατρικῆς μερίμνης διά τήν ἀδελφότητα.

Συγκροτεῖτε καί ποιμαίνετε τήν Μονήν ταύτην μέ διακριτικότητα, ἀγάπην, σύνεσιν καί πνεῦμα τῷ ὄντι ἀποστολικόν, τυπούμενος ἀταλαντεύως τοῖς ἴχνεσι τοῦ μακαριστοῦ γέροντος Γαβριήλ Διονυσιάτου, τοῦ φιλοθέου καί φιλανθρώπου, τοῦ ὑπομονετικοῦ καί διακριτικοῦ Ἁγιορείτου, τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς διονυσιατικῆς μοναχικῆς παραδόσεως, τήν ὁποίαν εὐσεβῶς καί εὐσυνειδήτως διαφυλάσσετε ἐως σήμερον. Ὑπό τήν ἰδικήν σας ἔνθεον καί πεπνυμένην καθοδήγησιν, ὡς γαληνία αὔρα καί ἀκύμαντος λιμήν, ἡ Μονή Διονυσίου πορεύεται εἰς τόν παρόντα αἰῶνα διατηροῦσα ἀλώβητον τόν θησαυρόν τῆς παραδόσεως ἀλλά καί ἀνοικτάς τάς ἀγκάλας της πρός πάντα ἄνθρωπον, πρεσβεύουσα διά τοῦ βίου καί τοῦ παραδείγματός της τό ἀκίβδηλον καί γνήσιον πνεῦμα τῆς οἰκουμενικότητος τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως.

Αὕτη ἡ οἰκουμενικότης τοῦ Ἁγίου Ὄρους, μακράν πνευματικῶς ἐπιζημίων φανατισμῶν, κενοδόξου ἐπάρσεως καί ἀλαζονικῶν ἀκροτήτων, ὀλεθρίων ἐθνικισμῶν καί κοσμικῶν ἐπιρροῶν, εἶναι ἡ οὐσία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας. Ἡ ἀγάπη, ἡ ἑνότης, ἡ διάκρισις καί τό ἀποστολικόν φρόνημα κυριαρχοῦν εἰς τό Διονυσιατικόν ἦθος. Καί εἶναι ἄξιον ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως καί βαθείας εὐγνωμοσύνης τό γεγονός τῆς εἰλικρινοῦς, ἀνυποκρίτου, ἀπροϋποθέτου, ὁλοτελοῦς καί ἀδιαπραγματεύτου ὑπακοῆς καί στηρίξεως τάς ὁποίας διακριτικῶς ἀλλά σταθηρῶς παρέχει ἡ Ἱερά ὑμῶν Μονή πρός τήν ἀεισέβαστον Μητέρα Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πρός τήν πανανθρώπινον ἀποστολήν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καί ἰδιαιτέρως πρός τό σεπτόν πρόσωπον τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, τοῦ φιλαγίου καί φιλαθωνίτου Πατριάρχου, Ὅστις κατά τήν τριακονταπενταετῆ πατριαρχίαν του πολλάκις ἐπεσκέφθη τό Ἅγιον Ὄρος.

Ταύτην ἀκριβῶς τήν ἀλήθειαν, αὐτόν τόν ἄρρηκτον πνευματικόν δεσμόν,

ἐπεσήμανε καί ὁ ἴδιος ὁ Παναγιώτατος, κατά τήν ὑποδοχήν του εἰς τήν Ἱεράν ὑμῶν Μονήν, κατά τήν 21ην Αὐγούστου 2008, ἐπ’ ἀφορμῇ τῶν τε ἑορτασμῶν τῆς πεντακοσιετηρίδος ἀπό τῆς κοιμήσεως καί τῆς ἐτησίας μνήμης τοῦ ἁγίου Νήφωνος. Περιγράφων τήν ἱεράν ἀποστολήν τῆς Μονῆς, ὁ Παναγιώτατος συνέδεσε τήν ἀδελφότητα μετά τοῦ ἁγίου Νήφωνος, λέγων χαρακτηριστικῶς: «οἱ καλοί Διονυσιάται ἀδελφοί, ὡς τέκνα του γνήσια καί υἱοί εὐπειθεῖς, συνεχίζουν εὐόρκως καί ἐπί τῶν ἰχνῶν του τήν μοναχικήν παράδοσιν τῆς ἀμωμήτου Ὀρθοδοξίας, καλλιεργοῦντες μετ’ ἐπιστήμης τά ἰδεώδη τῆς ἱερᾶς ἡσυχίας καί ἀσκήσεως» (Ὁμιλία τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Διονυσίου ἐπί τῇ λήξει τῶν ἑορτασμῶν καί τῇ ἐπιδόσει τοῦ ἐπετειακοῦ Τόμου, 24 Αὐγούστου 2008, 11).

Ταῦτα τά λόγια τοῦ Πατριάρχου ἡμῶν ἀποτελοῦν διάκρισιν τιμῆς ἀλλά ταυτοχρόνως καί βαθεῖαν εὐθύνην διά τό μέλλον. Νά εἶσθε βέβαιοι ὅτι ὁ Παναγιώτατος ἀνεκλαλήτως χαίρει καί ἐν Κυρίῳ καυχᾶται δι’ ἅπαντας ὑμᾶς.

Περαίνων τόν πενιχρόν τοῦτον λόγον, ἐπιθυμῶ, ἐκκινῶν ἐκ βαθέων καρδίας, νά ἀπευθύνω πρός ἅπαντας τούς ὁσιωτάτους πατέρας καί ἀδελφούς, λόγον παρακλήσεως διά τήν συνέχισιν τῆς πνευματικῆς ὑμῶν ἀθλήσεως. Ἡ πνευματική ὁδός ὑμῶν εἶναι τραχεῖα, στενή, πλήρης θλίψεων καί πειρασμῶν, ἐν ταυτῷ, ὅμως, ὁδός ἀπάγουσα ὡς ἀειλαμπής καί φωτοφόρος λεωφόρος εἰς τήν Ἀνάστασιν καί τήν θέωσιν. Ὁ ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος μᾶς προτρέπει καί ἐγείρει τάς συνειδήσεις μας ὡς οὐρανομήκης σάλπιγξ ἐγρηγόρσεως: «Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε· πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω» (Α΄ Κορ. 16:13-14).

Τό λοιπόν, μή κάμπτεσθε ἔναντι τῶν δυσκολιῶν τοῦ ἀοράτου πολέμου, σεβαστοί πατέρες. Ὁ μέγας τῆς νηπτικῆς ἐμπειρίας διδάσκαλος, ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σῦρος, ὑπογραμμίζει ὅτι ἡ γνησία ἔνδειξις τῆς ἀγάπης πρός τόν Θεόν ἀποδεικνύεται διά τῆς ὑπομονῆς εἰς τούς πειρασμούς καί τάς θλίψεις. Συνεχίσατε τόν ἱερόν ὑμῶν ἀγῶνα, ἔχοντες ὡς ἀκαταμάχητον ὅπλον τήν βαθεῖαν καί θεομίμητον ταπείνωσιν, ὡς ἄρρηκτον θώρακα τήν ἄνευ ὅρων ὑπακοήν εἰς τόν Γέροντα ὑμῶν καί ὡς δίστομον μάχαιραν τοῦ πνεύματος τήν νοεράν καί καρδιακήν προσευχήν.

Πανοσιολ. Ἅγιε Καθηγούμενε,

Φιλόχριστε ὁμήγυρι,

Εἴθε ὁ Παντοδύναμος καί Τριαδικός Θεός, διά πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς ἐπονομαζομένης τοῦ Ἀκαθίστου, ταῖς ἱκεσίαις τοῦ σήμερον λαμπρῶς τιμωμένου τιμίου, ἐνδόξου,

Προφήτου, Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τοῦ ὁσίου καί θεοφόρου πατρός ἡμῶν Διονυσίου, τοῦ Κτίτορος, καί τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρός ἡμῶν Νήφωνος Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, νά σκεπάζῃ, νά φρουρῇ, νά φωτίζῃ καί νά ἁγιάζῃ ἅπαντας ὑμᾶς, χαρίζων εἰς τήν Ἱεράν ταύτην Μονήν ἡμέρας εἰρηνικάς καί ἀγλαοκάρπους, ὡς ἄνθη ἀμάραντα καί εὐώδη εἰς δόξαν τοῦ Παναγίου Ὀνόματος Αὐτοῦ καί εἰς καύχημα τῆς φωτογόνου Μητρός Ἐκκλησίας.

Ἔτη πολλά, ἅγια, θεοφιλῆ, χαριτόπλεα καί εὐφρόσυνα.

Ἀμήν.

Ὁ Ἅ ΙΩ
Ὁ ΠΡΟ
ος

